

DU ÄR INTE ENSAM
I SKUGGORNA
DINA ÖVRIGA PERSONER
VI ÄR DINA KROPPAR
som du
stukade
svårt ställda utan hjälp

Se hur du ligger
alldeles stilla helt död
                  det är vackert som en tavla
friden har lagt sig
du ska inte plågas mer
                  vi samlar oss i sorgen
jag önskar jag vore tre kvinnor
med olja och kryddor
                  som ville ordna för din begravning

Det är så här det blir
när man delar väsen
med den som brinner i buskar

du är glänsande kol,
svart och skön
som Kedars tält och Shalmas hyddor

det oskapade ljuset har brännmärkt dig
ta min grav, kliv på dess portar

DET ÄR INTE ÄNGLASTOFT
DU I DIN GODHET
SPRIDER OMKRING DIG
DET FINNS INGET GLITTER
I DINA SPÅR
DIN FÖRKOLNADE KROPP DAMMAR
DÄR DU GÅR FRAM
LÄGGS ETT LAGER MÖRKER
NÄR JAG KOMMER DIT
SER JAG DU VARIT DÄR FÖRE MIG
OCH VET

vi är lika jag och du
liksom samma sort
skulle jag ställa mig
bredvid dig skulle
man knappt se skillnad
och ställde du dig
vid min sida såg man
inget likhet alls

Jag är inte som du, kan inte vara det
inte som jag är i alla fall, vi är helt olika

men jag vill

vara som du

vara

som

du

är

var

är du

Men jag vågar inte leta
tänk om du hittar mig
och bjuder mig ditt hjärta

du kommer
till mig om natten
jag vaknar till
med dig vid fotändan
dina brända konturer
smälter samman
med skuggorna
det är lika oväntat
varje gång
det brukar ju
vara tvärtom:
vi kommer till dig
med mörkret
hundarna ligger vid dörren
fönstret är stängt
du måste ha kommit
in ut ur garderoben
du ställer inte
en massa frågor
om existens och
pånyttfödelse
och återmödraskap
som jag hade gjort
nej du står bara där
med lysande öga
och trasig kropp och
frågar stillsamt:
Älskar du?

